

บทที่ 12
การประกันชีวิตแบบเงินได้ประจำ
(ANNUITY INSURANCE)

หลักการประกันชีวิตดังกล่าวมาแล้ว เป็นการให้ความคุ้มครองแก่ครอบครัวของผู้เอาประกันที่ถึงแก่กรรมก่อนเวลาอันสมควร ผู้รับประโยชน์ของการประกันชีวิตโดยมากได้แก่ครอบครัวของผู้เอาประกัน จำนวนเงินที่บริษัทจ่ายให้ก็คือ จำนวนเงินส่วนหนึ่งของรายได้ในอนาคตที่ผู้เอาประกันจะพึงจ่ายให้แก่ครอบครัวถ้าเขามีชีวิตอยู่ ผู้เอาประกันไม่ได้รับความคุ้มครองจากการประกันชีวิตโดยตรงเว้นแต่การประกันสะสมทรัพย์อย่างแท้จริง แต่เงินที่ได้มาก็เพื่อประโยชน์แก่ครอบครัวส่วนรวมมิใช่ผู้เอาประกัน โดยเฉพาะผู้เป็นหัวหน้าครอบครัวไม่เพียงแต่จัดให้มีรายได้แก่ครอบครัวเท่านั้น จะต้องหาความคุ้มครองเพื่อจัดให้มีรายได้แก่ตนเองในยามชราอีกด้วย ซึ่งทำได้โดยการซื้อประกันชีวิตแบบเงินได้ประจำ คือ **“สัญญาที่บริษัทจะจ่ายเงินได้ประจำหรือบำนาญให้แก่ผู้เอาประกันตลอดชีพหรือชั่วระยะเวลาหนึ่ง เริ่มแต่วันที่ผู้เอาประกันไม่สามารถประกอบอาชีพได้ตามปกติเนื่องจากความชรา”** การจ่ายเงินได้ประจำหรือบำนาญนี้อาจจ่ายเป็นรายปี รายครึ่งปี หรือรายเดือนก็ได้ แต่โดยปกติจ่ายเป็นรายเดือน

การประกันแบบเงินได้ประจำนี้ อาจมีบางคนถือว่าไม่ใช่เป็นการประกันชีวิต เพราะไม่เป็นการจ่ายเงินเพื่อความมรณะแต่เพื่อความรอดอยู่ แต่อย่างไรก็ตาม การประกันแบบนี้ก็ถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของการประกันชีวิต ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๘๘๘ บัญญัติว่า **“ในสัญญาประกันชีวิตนั้น การใช้จำนวนเงินย่อมอาศัยความทรงชีพ หรือมรณะของบุคคลคนหนึ่ง”** และมาตรา ๘๘๐ ว่า **“จำนวนเงินอันจะพึงใช้หนี้จะชำระเป็นเงินจำนวน**

เคียวหรือ รายปีก็ได้ สุกแล้วแต่จะตกลงกันระหว่างคู่สัญญา” คำว่า ทรงชีพ ตามกฎหมาย ก็คือ การมีชีวิตอยู่ และเงินที่บริษัทจะจ่ายให้ในกรณีนี้ก็เพื่อเป็นรายได้ในการดำรงชีพของผู้เอาประกัน ซึ่งเรียกว่าเงินรายปี อันเป็นรายได้ประจำจากบริษัทแก่ผู้เอาประกันที่มามีชีวิตอยู่

การที่มีการประกันแบบนี้เนื่องจากเกรงว่า ความมรณะจะเกิดขึ้นซ้ำ อันจะทำให้เกิดปัญหายุ่งยากในการดำรงชีพ เพราะถ้ามีชีวิตอยู่หลังจากที่หมดความสามารถในการหารายได้เพื่อเลี้ยงชีพแล้ว ต้องกลายเป็นบุคคลที่ต้องพึ่งพาอาศัยผู้อื่น หน้าที่ของสามีนอกจากต้องสร้างความมั่นคงให้แก่บุตรภรรยาแล้ว ยังต้องสร้างความมั่นคงแก่ตัวเองอีกด้วยโดยการสะสมเงินไว้เพื่อเป็นรายได้ในอนาคต

การประกันชีวิตและการประกันเงินได้ประจำ มีหลักการที่เหมือนและแตกต่างกัน ดังนี้

๑. วัตถุประสงค์ของผู้เอาประกันชีวิต ก็เพื่อสะสมเงินจำนวนหนึ่งไว้กับบริษัทประกันชีวิตซึ่งจะจ่ายเงินนี้ให้แก่ผู้อื่นเมื่อผู้เอาประกันถึงแก่มรณะ ผู้เอาประกันชีวิตส่วนมากไม่มีโอกาสได้รับเงินที่ตนได้สะสมไว้ แต่เป็นการสร้างความมั่นคงและคุ้มครองแก่ผู้อื่น การประกันแบบเงินได้ประจำนี้ไม่ว่าผู้เอาประกันจ่ายเบี้ยประกันวิธีใดก็ตาม ผู้รับประโยชน์ก็คือผู้เอาประกันนั่นเอง และเงินได้ประจำเป็นเงินจากการสลายตัวของเงินก้อนที่ผู้เอาประกันได้สร้างขึ้นไว้

๒. การประกันแบบเงินได้ประจำและการประกันชีวิต เป็นการสร้างความมั่นคงของมนุษย์เพื่อทดแทนรายได้ที่ต้องสูญเสียไปเนื่องจากผู้เอาประกันไม่สามารถ ประกอบอาชีพได้ตามปกติเพราะความมรณะหรือความชรา หรือกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า การประกันชีวิตเป็นการประกันเพื่อหารายได้เนื่องจากความตายที่เกิดขึ้นเร็วกว่าปกติ แต่การประกันเงินได้ประจำเป็นการประกันเพื่อหารายได้เนื่องจากผู้เอาประกันมีชีวิตยืนยาวกว่าปกติ

๓. ข้อที่คล้ายคลึงกันอีกประการหนึ่งของการประกันทั้งสองแบบ คือ การร่วมกันเสี่ยงภัยและการบริจาคเงินเพื่อความคุ้มครองร่วมกันของมวลสมาชิก ในการประกันชีวิต หลักการประกันร่วมกันก็คือ สมาชิกที่ยังมีชีวิตอยู่ร่วมจ่ายเงินเพื่อเป็นรายได้แก่ผู้รับประโยชน์ของสมาชิกที่ล่วงลับไป ส่วนการประกันเพื่อรายได้ประจํา นั้น สมาชิกที่มรณะก่อนร่วมบริจาคเงินเพื่อเป็นรายได้แก่สมาชิกที่ยังมีชีวิตอยู่เกินระยะเวลาที่สามารถหารายได้ได้ตามปกติ

๔. การประกันทั้งสองแบบใช้หลักทฤษฎีว่าด้วยความเป็นไปได้ (Theory of Probability) ของความมรณะหรือของความรอดอยู่ของสมาชิก ในการคำนวณเบี้ยประกันบริษัท ใช้ตารางมรณะ (Mortality Table) สำหรับการประกันชีวิต และตารางรอดอยู่ (Annuity Table) สำหรับการประกันแบบเงินได้ประจํา

๕. จำนวนเบี้ยประกันที่ผู้เอาประกันได้จ่ายเงินแก่บริษัท จะเก็บไว้เป็นเงินสำรองและนำไปลงทุนหาผลตอบแทน การลงทุนนี้เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ผู้เอาประกันจ่ายเบี้ยประกันน้อยกว่าจำนวนเงินประกันที่จะได้รับจากบริษัท

ตามที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่า การประกันทั้งสองแบบนี้ มีทั้งความแตกต่างและเหมือนกัน ซึ่งพอสรุปได้ว่า เงินได้ประจําเป็นแขนงหนึ่งของการประกันชีวิต แต่บริษัทมีความรับผิดชอบก็ต่อเมื่อ ผู้เอาประกันมีอายุเกินกว่าระยะเวลาที่กำหนดไว้เท่านั้น

ปรัชญาของการประกันแบบเงินได้ประจํา

ชีวิตคนเรานั้นไม่สามารถ ทำนาย ได้ว่าใครจะ มรณะหรือจะมีชีวิต อยู่ไปจนถึง เมื่อใด บางคนเกรงว่าตนจะมีอายุยืนยาวเกินไป จะก่อความเดือดร้อนที่ต้องพึ่งพาอาศัยผู้อื่น จึงเห็นควรสร้างความมั่นคงไว้

ภัยที่เสี่ยงมีอยู่ ๒ ประการ คือ ความกลัวที่ว่าอายุจะสั้นหรือไม่ก็จะมีอายุยืนยาวเกินไป

กว่าที่ควร เหตุการณ์ทั้งสองอย่างนี้ต่างสร้างความเดือดร้อนให้ทั้งสิ้น คือ การสูญเสียรายได้ของผู้อื่นที่รอคอยอยู่ ได้แก่ทายาท ผู้รับประโยชน์ หรือผู้เอาประกันเอง ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่และยังมีความสามารถในการหารายได้ จะต้องสร้างความมั่นคงไว้ไม่ว่าจะเพื่อตนเองหรือเพื่อผู้อื่น นอกจากนี้แล้วการประกันแบบเงินได้ประจําที่มีลักษณะสำคัญเช่นเดียวกับการประกันชีวิต คือ *การออม* การที่เราจ่ายเงินในปัจจุบัน เพื่อจะได้เอาไว้อาจเป็นบำนาญแก่เราเองในอนาคต เท่ากับออมเงินไว้ และผู้เอาประกันสามารถเวนคืนเงินนั้นในลักษณะมูลค่าเงินสดได้ด้วย เงินได้ประจําที่บริษัทจะจ่ายให้นั้นไม่มีกำหนดระยะเวลาครบเท่าที่ผู้เอาประกันมีชีวิตอยู่ การประกันเงินได้ประจําที่มีลักษณะที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือการลงทุน ที่ว่าผู้เอาประกันไม่ต้องจ่ายเบี้ยประกันเท่าจำนวนที่เอาประกันไว้ เพราะเงินที่ผู้เอาประกันจ่ายให้บริษัทเป็นเบี้ยประกันนั้น บริษัทนำไปลงทุนได้ดอกผลเก็บสะสมไว้เพื่อประโยชน์ของผู้เอาประกัน ดังนั้นการประกันแบบเงินได้รายปีก็มีลักษณะเช่นเดียวกับการประกันชีวิต จึงอาจสรุปได้ว่าการประกันทั้งสองแบบนี้ไม่มีข้อแตกต่างสำคัญ และควรถือว่าเป็นการประกันชีวิตอย่างเดียวกัน

การประกันเงินได้ประจํา นั้น บริษัทจ่ายเงินผลประโยชน์เป็นประจําแก่ผู้เอาประกันชั่วระยะเวลาที่กำหนดไว้ หรือตลอดชีพของผู้เอาประกันเอง โดยเริ่มจ่ายเมื่อถึงระยะเวลาที่กำหนดหรือเมื่อมีเหตุการณ์ที่สัญญาไว้เกิดขึ้น และผู้รับประโยชน์ก็คือผู้เอาประกันนั่นเอง แต่มีบางกรณีที่ผู้รับประโยชน์มิใช่ผู้เอาประกัน ดังนั้นสัญญาการประกันแบบนี้เป็นสัญญาเพื่อจัดรายได้ประจําแก่ผู้เอาประกัน ทั้งนี้การจ่ายเงินผลประโยชน์นั้นจะเริ่มเมื่อถึงระยะเวลาหนึ่งที่กำหนดไว้เช่น ให้บริษัทเริ่มจ่ายเมื่อผู้เอาประกันอายุครบ ๖๐ ปีหรือเมื่อมีเหตุการณ์อันหนึ่งดังที่ระบุไว้ในสัญญา เช่น กำหนดว่าให้บริษัทเริ่มจ่ายเงินให้เมื่อผู้เอาประกันทุพพลภาพหรือเจ็บไข้ได้ป่วย เพราะผู้เอาประกันย่อมไม่มีความสามารถที่จะจ่ายเบี้ยประกันต่อไปได้จนครบกำหนดและบริษัทก็กระทำเพื่อช้กจูงใจและเป็นการช่วยเหลือผู้เอาประกันด้วย

การประกันแบบเงินได้ประจำนี้ มีอยู่ ๒ ประเภทด้วยกัน คือ:-

๑. เงินได้ประจำจ่ายทันที (Immediate Annuity Payment)

๒. เงินได้ประจำยังไม่จ่ายทันที (Deferred Annuity Payment)

การประกันเงินได้ประจำแบบจ่ายทันทีนั้น บริษัทจะจ่ายเงินได้ประจำ (บำนาญ) งวดแรกให้ทันที ที่กระทำสัญญาและผู้เอาประกันได้ชำระเบี้ยประกันครบถ้วนแล้ว (เบี้ยประกันที่ชำระนั้นจะเป็นเบี้ยประกันชนิดชำระงวดเดียวให้เสร็จสิ้น - Single Premium เสมอไป) แต่โดยปกติบริษัทจะเริ่มจ่ายเงินได้ประจำงวดแรกให้เท่ากับระยะเวลาของเงินได้ประจำที่บริษัทจะพึงจ่ายแต่ละงวดนั้น เช่น สัญญาจะจ่ายเงินได้ประจำเป็นเดือน หรือรายปีบริษัทจะจ่ายเงินได้ประจำงวดแรกให้แก่ผู้เอาประกันเมื่อสิ้นระยะ ๑ เดือนหรือ ๑ ปี นับแต่วันที่สัญญามีผลบังคับแล้วแต่กรณี

การประกันเงินได้ประจำแบบไม่จ่ายทันที คือ หมายความว่า ผู้เอาประกันซื้อกรมธรรม์ประกันชีวิตแบบนี้ไว้ล่วงหน้า โดยกำหนดให้บริษัทเริ่มจ่ายเงินได้ประจำในอนาคตอันไกล เช่น เข้าซื้อสัญญาเมื่ออายุ ๒๕ ปี และบริษัทจะเริ่มจ่ายเงินได้ประจำให้เมื่อผู้เอาประกันอายุ ๖๐ เป็นต้น ฉะนั้นผู้เอาประกันจะชำระเบี้ยประกันให้ครบถ้วนเสียในวันที่เขาทำสัญญาเมื่ออายุ ๒๕ ปี หรือจะชำระเป็นงวดๆ ในแบบเบี้ยประกันอัตราคงที่จนถึงอายุ ๖๐ ปี ก็ได้ ในเวลาระหว่างนั้น บริษัทจะได้นำเบี้ยประกันไป ลงทุนเพื่อนำดอกผลมาสะสมเพิ่มจำนวน เบี้ยประกันที่ผู้เอาประกันได้ชำระมาแล้ว มีจำนวนพอเพียงที่บริษัทจะจ่ายเป็นเงินได้ประจำแก่ผู้เอาประกันในอนาคต แต่ในเวลาที่บริษัทจ่ายเงินได้ประจำนี้ก็ย้งนำเงินที่เหลือไปลงทุนหาดอกผลได้อีก ทำให้การสลายตัวของเงินต้นทุนนี้ช้าลง บริษัทจึงสามารถสัญญาจะจ่ายเงินได้ประจำแก่ผู้เอาประกันไปตลอดชีวิตได้ ฉะนั้นการประกันแบบนี้จึงเป็นการสร้างเงินเพื่อออมไว้ใช้ในอนาคคอย่างแท้จริง และมีลักษณะของการลงทุนอย่างมากอยู่ด้วย

การประกันเงินได้ประจำจ่ายทันที

การประกันแบบนี้ผู้เอาประกันมีโอกาสเลือกให้บริษัทจ่ายเงินได้ประจำในรูปแบบต่าง ๆ กัน ดังนี้

๑. ให้บริษัทจ่ายเงินได้ประจำเป็นงวด ๆ ไปตลอดชีพของผู้เอาประกัน และหากความมรณะเกิดขึ้นก่อนที่เงินต้นทุนที่มีไว้กับบริษัทจะสลายตัวหมด บริษัทก็ไม่ต้องคืนเงินส่วนที่เหลือให้แก่ทายาทของผู้เอาประกัน (Life Annuity without Refund หรือ Straight Life Annuity) แม้ว่าผู้เอาประกันจะถึงแก่ความมรณะเมื่อได้รับเงินได้ประจำเพียงงวดเดียวก็ตาม

ฉะนั้น จึงไม่มีมูลค่าเวนคืนเงินสด หรือสิทธิที่ผู้เอาประกันจะกู้ยืมเงินจากบริษัทได้ (Policy Loan)

๒. ให้บริษัทจ่ายเงินได้ประจำเป็นงวด ๆ ไปตลอดชีพของผู้เอาประกัน และจะจ่ายเงินต้นทุนส่วนที่เหลือหากผู้เอาประกันมรณะก่อนที่เงินต้นทุนนั้นจะหมดสิ้นคืนแก่ผู้รับประโยชน์หรือทายาทของผู้เอาประกัน โดยผ่อนจ่ายคืนเป็นงวด ๆ จนกว่าเงินต้นทุนนั้นจะหมดสิ้น (Life Annuity with Installment Refund)

แต่บริษัทอาจสัญญาจะจ่ายเงินต้นทุนส่วนที่เหลือคืนแก่ผู้รับประโยชน์หรือทายาทให้หมดสิ้นทันทีก็ได้ เรียกว่า Cash Refund Annuity วิธีนี้ผู้รับประโยชน์จะได้รับเงินน้อยกว่าวิธีข้างต้นเพราะบริษัทจะไม่คืนส่วนอันเป็นดอกเบี้ยที่ได้จากการนำเงินส่วนที่เหลือไปลงทุน และบริษัทต้องคืนเงินต้นทุนที่เหลือคืนแก่ผู้รับประโยชน์ทันที

๓. ให้บริษัทจ่ายเงินได้ประจำเป็นงวด ๆ ไปตลอดชีวิตของผู้เอาประกัน และหากความมรณะเกิดขึ้นก่อนระยะเวลาประกันการจ่ายเงิน (Guarantee) บริษัทก็จะยังคงจ่ายเงินได้ประจำนั้นไปจนสิ้นระยะเวลาการันตีนั้น เช่น บริษัทสัญญาจะจ่ายเงินได้ตลอดชีพให้แก่ผู้เอาประกัน และสัญญาด้วยว่าหากผู้เอาประกันมรณะก่อนที่จะได้รับเงินได้ประจำครบ ๒๐ ปี ก็จะจ่ายเงินได้ประจำให้แก่ทายาทแทนต่อไปอีกจนครบ ๒๐ ปี แต่หากผู้เอาประกันมีชีวิตรอดอยู่เกินกว่า ๒๐ ปี ก็จะจ่ายเงินได้ประจำให้แก่ผู้เอาประกันต่อไปเรื่อยๆ จนถึงแก่ความมรณะ

ผู้เอาประกันจะเลือกใช้สิทธิข้อใดก็ตามที่กล่าวข้างต้นทั้ง ๓ ข้อนั้น ก็สุดแล้วแต่ความต้องการเงินได้ประจำให้แก่ผู้รับประโยชน์หรือทายาท นอกเหนือไปจากการสร้างความคุ้มครองให้แก่ตนเอง หากใช้สิทธิในข้อ ๑ จะเสียเบี้ยประกันในอัตราที่ต่ำที่สุด

เพราะบริษัทไม่ต้องคืนเงินที่ผู้เอาประกันสะสมไว้กับบริษัท หากผู้เอาประกันมรณะก่อนที่จะได้รับเงินนั้นครบสำหรับสิทธิในข้อ ๒ ผู้เอาประกันจะเสียเบี้ยประกันสูงขึ้น เพราะต้องคืนเงินส่วนที่เหลือแก่ทายาท เช่นเดียวกับข้อที่ ๓ ที่มีการการันตีระยะเวลาที่จ่ายเงิน ฉะนั้นผู้เอาประกันต้องคำนึงถึงเบี้ยประกันที่ตนต้องจ่ายอีกด้วย

การประกันเงินได้ประจำไม่จ่ายทันที

คือการประกันที่ผู้เอาประกันจะจ่ายเบี้ยประกันงวดเดียวให้ครบจำนวน (Single Premium) ในวันที่เข้าทำสัญญา หรือเป็นรายงวดในแบบเบี้ยประกันอัตราคงที่จนถึงวันที่บริษัทสัญญาจะจ่ายเงินได้ประจำงวดแรกให้ก็ได้ ฉะนั้น บริษัทจึงมีเวลาที่จะนำเบี้ยประกันไปลงทุน ผู้เอาประกันจึงเสียเบี้ยประกันทั้งสิ้นน้อยกว่าการประกันแบบเงินได้ประจำจ่ายทันที

ปัญหาของการประกันแบบนี้เกี่ยวกับการจ่ายเงินคืน ของเงินที่ผู้เอาประกันสะสมไว้อยู่ ๒ ระยะ คือ :-

๑. บริษัทจะจ่ายเงินคืนให้หรือไม่ หากผู้เอาประกันถึงแก่มรณะก่อนที่จะได้รับเงินได้ประจำงวดแรก และ

๒. บริษัทจะจ่ายเงินได้ประจำคืนให้หรือไม่ หากผู้เอาประกันถึงแก่มรณะก่อนที่จะได้รับเงินได้ประจำงวดแรก หากผู้เอาประกันถึงแก่มรณะหลังจากที่ได้รับเงินประกันไปแล้วบางจำนวน แต่ยังไม่เท่ากับจำนวนที่ตนสะสมไว้กับบริษัท

สำหรับในกรณีแรกนั้น อาจตกลงกับบริษัทไว้ได้อย่างหนึ่งอย่างใด ดังนี้ :-

ก. บริษัทไม่ต้องคืนเงินแก่ทายาทเลย คือ เป็นข้อตกลงแบบเงินได้ประจำอย่างแท้จริงแต่ไม่เป็นที่นิยมของผู้เอาประกัน แม้ว่าเบี้ยประกันจะต่ำ เนื่องจากผู้เอาประกันรู้สึกว่าการเสี่ยงมากเกินไป เพราะผู้เอาประกันยังมีความต้องการที่จะให้ครอบครัวได้รับความคุ้มครองบ้างจากเงินที่ได้สะสมไว้กับบริษัท ดังนั้น

ข. บริษัทจึงสัญญา จะคืนเงินเบี้ยประกัน ที่ได้จ่ายล่วงหน้าแล้ว ทั้งสิ้นคืนแก่ผู้รับประโยชน์ (ซึ่งจะรวมทั้งดอกเบี้ยด้วยหรือไม่ก็ตาม แล้วแต่จะตกลง) หรือมูลค่าเงินสดแล้วแต่จำนวนไหนจะมากกว่ากัน

สำหรับในกรณีหลัง ผู้เอาประกันสามารถใช้สิทธิดังกล่าวไว้ในการประกันเงินได้ประจำจ่ายทันที ในขณะที่เข้าทำสัญญากับบริษัทนั้น

การประกันเงินได้ประจำไม่จ่ายทันทีที่มีการประกันอีกอย่างหนึ่งที่นิยมกันมาก คือ การประกันเงินได้ประจำแบบบำนาญประจำ (Retirement Annuity)

การประกันเงินได้ประจำแบบบำนาญประจำ

เป็นการประกันเงินได้ประจำไม่จ่ายทันที ที่ผู้เอาประกันจะชำระเบี้ยประกัน เป็นงวด ๆ ในอัตราคงที่ (Level Premium) นับแต่วันที่เข้าทำสัญญาจนถึงวันที่บริษัทจะเริ่มจ่ายเงินได้ประจำงวดแรกให้ โดยปกติจะเริ่มเมื่อผู้เอาประกันมีอายุ ๕๕, ๖๐, หรือ ๖๕ ปี บริษัทจะจ่ายเงินได้ประจำให้ตลอดชีวิตของผู้เอาประกัน และสัญญาจะจ่ายเงินที่ผู้เอาประกันมีสะสมไว้กับบริษัท หรือเป็นมูลค่าเวนคืนเงินสด แล้วแต่จำนวนไหนจะมากกว่ากัน หากผู้เอาประกันถึงแก่กรรมก่อนที่เงินสะสมไว้จะสลายตัวหมด สัญญาแบบนี้ผู้เอาประกันไม่ต้องแสดงคุณสมบัติที่จะเอาประกันได้

การประกันแบบนี้เหมาะสำหรับบุคคลที่ไม่ต้องอุปการะเลี้ยงดูผู้ใด และก็ไม่คาดว่าจะมีภาระหนี้เกิดขึ้นในอนาคตด้วย ฉะนั้น บุคคลเช่นนี้ควรจะซื้อกรมธรรม์ประกันชีวิตเพื่อการชำระหนี้ ค่ารักษาพยาบาลและค่าทำศพด้วยก็จะเป็นการเหมาะสมยิ่งขึ้น

การประกันเงินได้ประจำเกินกว่าหนึ่งคน

ผู้เอาประกันส่วนมากต้องการลดค่าใช้จ่ายลง แต่ให้ความคุ้มครองเพิ่มขึ้นไม่เฉพาะแต่ผู้เอาประกันเท่านั้น โดยให้รวมถึงบุคคลอื่นอีกด้วย ซึ่งมีแบบต่าง ๆ กันดังนี้ :-

๑. การประกันเงินได้ประจำแบบร่วมชีวิต (Joint Life Annuity) เป็นกรมธรรม์ที่มีผู้เอาประกันเกินกว่าหนึ่งคน โดยบริษัทจะจ่ายเงินได้ประจำตามจำนวนที่กำหนดไว้ครบเท่าที่ผู้เอาประกันทุกคนยังมีชีวิตอยู่ แต่สัญญาจะสิ้นสุดบังคับเมื่อผู้เอาประกันคนใดคนหนึ่งถึงแก่กรรม ดังนั้น สัญญาแบบนี้จึงไม่เป็นที่นิยมของประชาชน การประกันแบบนี้มีค่าต้นทุนแห่งการประกันต่ำกว่าเพราะบริษัทจะพ้นความรับผิดชอบทันทีที่มีการ รมณะ เกิดขึ้นรายแรก แต่เนื่องจากจำนวนผู้เอาประกันมีหลายคนในสัญญา ดังนั้นความมรณะที่อาจเกิดขึ้นได้ (Probability of Death) จึงสูงกว่าการประกันชีวิตเดี่ยว เพราะว่าการมรณะเกิดขึ้นเร็วเท่าใดก็จะเป็นการช่วยให้บริษัทพ้นภาระจ่ายเงินได้ประจำเร็วขึ้นเท่านั้น ฉะนั้น ค่าต้นทุนแห่งการประกันจึงต่ำลง

สัญญาแบบนี้เหมาะสำหรับสตรีสูงอายุ ๒ พันธุ์ ซึ่งมีรายได้ประจำถาวรอยู่แล้วแต่พอสำหรับคนเดียว จึงต้องหารายได้ให้แก่อีกคนหนึ่งเมื่อคนหนึ่งถึงแก่กรรมไป ความต้องการจากเงินได้ประจำจึงหมดไปด้วย

๒. เงินได้ประจำสำหรับผู้เอาประกันรวมทั้งผู้รอดอยู่ (Joint and Last Survivor Annuity) คือสัญญาที่บริษัทจะจ่ายเงินได้ประจำให้จนกระทั่งผู้เอาประกันคนสุดท้ายถึงแก่กรรม เช่น สามีภรรยา บิดามารดา จึงเป็นสัญญาที่มีค่าต้นทุนแห่งการประกันสูง เพราะบริษัทจะต้องจ่ายเงินได้ประจำไปจนกระทั่งผู้เอาประกันที่มีอายุน้อยที่สุดถึงแก่กรรม เช่น ภรรยาซึ่งปกติมีอายุน้อยกว่าสามีย่อมจะมีชีวิตรอดอยู่เพื่อรับเงินได้ประจำนานกว่า

ประโยชน์ของการประกันเงินได้ประจำ

เนื่องจากยังมีบุคคลนิยมซื้อสัญญาเงินได้ประจำโดยจ่ายเบี้ยประกันก้อนใหญ่ก้อนเดียว ดังนั้น จึงทำให้คิดว่าการประกันแบบนี้เหมาะสำหรับผู้มีค้ำประกัน แต่แท้จริงแล้วการประกันเงินได้ประจำเหมาะสำหรับคนทุกประเภทเช่นเดียวกับการประกันชีวิตแบบอื่นๆ และบริษัทก็ได้เสนอการประกันเงินได้ประจำแบบต่าง ๆ ที่เหมาะแก่คนโดยทั่วไปอยู่แล้ว

บุคคลที่ซื้อสัญญาเงินได้ประจำนั้นแบ่งได้เป็น ๒ ประเภท

๑. พวกที่ทรัพย์สินเงินทองอยู่แล้ว ซึ่งอาจได้มาจากการรับมรดกหรือจากการสร้างตัวเอง และอาจเป็นผู้มีค้ำประกันหรือมีฐานะปานกลาง แต่เนื่องจากเกรงว่าทรัพย์สินทั้งกล่าวอาจประสบความหายนะอันเนื่องมาจากความโชคร้ายและพลังพลาจในการลงทุนหรือใช้จ่ายในทางที่ผิด ดังนั้นเพื่อป้องกันความไม่แน่นอนในอนาคต จึงได้สร้างความคุ้มครองแบบเงินได้ประจำไว้

๒. พวกที่ต้องการสะสมทรัพย์สินไว้อย่างแท้จริง ได้แก่ผู้มีอายุสูงที่สามารถสะสมทรัพย์สินไว้ได้บ้างแล้ว แต่ต้องการให้ทรัพย์สินนั้นได้ดอกเบี้ยเพิ่มเติมเพื่อเป็นรายได้ไปตลอดชีพจึงได้นำเงินนั้นมาไว้กับบริษัทเพื่อหาดอกเบี้ยและจะได้รับรายได้ประจำไปตลอดชีวิตอีกด้วย

ผู้ที่มีลักษณะดังข้อ ๒ ควรประกันเงินได้ประจำแบบ **Joint and Survivor Annuity** เพื่อให้มีรายได้ไปจนกระทั่งผู้เอาประกันคนสุดท้ายถึงแก่กรรมดีกว่าที่จะนำเงินไปลงทุนเองเพราะอาจพลังพลาจได้ หรือบิดามารดาที่บุตรสามารถเลี้ยงตัวเองได้แล้ว แต่ต้องการสร้างความคุ้มครองแก่ตัวเองก็อาจกระทำได้โดยซื้อเงินได้ประจำแบบนี้เสีย เพื่อไม่ต้องเป็นภาระแก่บุตรหลานที่ต้องมาจุนเจือ หรือบุคคลประเภทนักกีฬาหรือศิลปินอาชีพซึ่งมีรายได้มากในระหว่างที่ยังอยู่ในวัยหนุ่ม แต่ไม่อาจมีรายได้ในวัยชรา